

kommer mig altsaa at være en Hemsko for Udviklingen af Sygekasser; da det vilde være en Opfordring for Vedkommende til at være ligegyldig med Hensyn til i rette Tid at komme ind i Sygekasser. Navnlig for unge Mennesker vil der være Anledning til at tænke: Jeg kommer dog ikke paa Fattigvæsenet, fordi jeg bliver syg, og det er jo, saa længe de ere ugifte, det, de nærmest tænke paa, hvilke Hindringer det kan medføre for dem, naar de ligge det Offentlige til Byrde. Jeg har selv tidligere brugt samme Uttringer, som den ærede Ordfører nu brugte, at der altid vilde blive Folk nok, som ikke havde Raad til at komme i Sygekasser; det er ogsaa rigtigt nok; men jeg tror ikke, man ved en saadan Lovbestemmelse bør borttage den Tilskyndelse, den Opfordring, der ellers er for Vedkommende til at gaa ind i Sygekasser. Det er egentlig væsentlig det, der har bevæget Mindretallet til i alt Fald ikke for Tiden at kunne gaa med til den Bestemmelse. Men hvad der ogsaa har Betydning, er det, at vi ere uenige med det ærede Flertal om Bestemmelserne i § 4. Det er sikkert nok, at naar det Princip bliver indført i vor Lovgivning, at den Fattige, som har nydt Understøttelse, har Ret til efter et Aars eller visse Aars Forløb at se Virkningen af nyde Understøttelse bortfaldende, saa vil en Bestemmelse som den i § 3 omhandlede ikke være saa nødvendig som ellers; thi det er sikkert navnlig i det Tilfælde, at § 4 vil blive anvendt, og den vil vist blive anvendt i de fleste Tilfælde uden nogen som helst. Vanskelighed. Man vil næppe lade en Mand, som i sin Ungdom har nydt fri Sægehjælp og Medicin, vedblivende være paa Fattigvæsenet, naar Bestemmelsen i § 4 er kommen. Jeg tror ikke, der vil blive mange Tilfælde tilbage. Med Hensyn til denne § 4's Redaktion har et Mindretal, som ikke er det samme Mindretal, der har stillet Forslag om, at § 3 skal udgaa, stillet et Underendringsforslag. Hvis dette Underendringsforslag, som gaar ud paa, at Ordene: „i Besiddelse af en saadan Formue, at han vil være“ skal gaa ud, bliver vedtaget, vil Bestemmelsen altsaa komme til at lyde saaledes, at Hjælpen vil være at eftergive efter 5 Aars Forløb under de angivne Betingelser, medmindre det godtgøres, at den Paagældende er i Stand til at erstatte det Oppebaarne o. s. v. Dette gjør efter Mindretallets Formening en ikke ringe Forskjel. Tilføielsen: „i Besiddelse af en saadan Formue, at“ o. s. fr. udelukker som den ærede Ordfører allerede har bemærket, at han er i Besiddelse af en saadan Indtægt,

at han vil være i Stand til at erstatte det Offentlige den oppebaarne Hjælp, men det Tilfælde kunde meget let komme til at foreligge, at han ogsaa uden denne Besiddelse burde erstatte det Offentlige, hvad der er oppebaaret. Saa kommer ogsaa det Spørgsmaal frem, hvad der ligger i Ordet Formue. Dette Begreb kan tages i meget forskjellig Betydning; Noget kunne mene, at det skulde kun gaa paa kontante Penge, Andre kunde, og med en vis Ret, mene, at ogsaa hans Indbo skulde kaldes Formue, saa at han altsaa, naar han blot havde et nogenlunde rigeligt Indbo skulde erstatte det Offentlige dets Udlæg. Jeg tror ikke, at det er rigtigt her at sætte en bestemt Regel og navnlig ikke en Regel, der ikke er mere fast begrænset end denne. Jeg tror, at Sagen er bedst tjent med, at det bliver et Skøn, hvorefter Sagen skal afgjøres. Dette har bl. A. ogsaa den Fordel, at man saa afvæbner en Del af den Modstand, der muligvis i Kommunerne kunde være imod en Lovregel som den, der indeholdes i § 3. Endelig maa jeg gjøre opmærksom paa, at det jo ikke er et saa aldeles frit Skøn, der her er Tale om, saa at det kan komme til at staa i det vedkommende Sogneraads Haand, om Manden skal have denne Ret eller ikke. Der bruges nemlig Udtrykket: „med mindre det godtgøres“, hvilket jeg lægger megen Vægt paa. Det vil jo nemlig sige, at Kommunalbestyrelsen skal godtgøre og være i Stand til at paavise bestemt, at Manden har lidt Formue der og der, eller en Indtægt der og der. Den kan ikke slippe med at sige: Vi skønner i Almindelighed, at denne Mand maatte kunne betale tilbage. Derfor mener jeg, at Reglen er ikke saa ubestemt endda, og at man derfor uden Vanskelighed kan undvære den Tilføielse, som Flertallet har gjort. Kan Kommunalbestyrelsen ikke bestemt paavise, hvilke Penge det er, han siges at have, og hvor det er, han har den større Indtægt, end han angiver, bliver Sagen indanket til Indenrigsministeren, og selvfølgelig vil Manden saa faae sine Rettigheder tilbage, thi det bliver Sogneraadets Sag at føre Beviset for sin Paastand. Derfor er Bestemmelsen, selv uden denne Tilføielse, ikke saa ganske løs. Endringsforslaget under Nr. 9 er en Følge af det under Nr. 4 foreslaede, og det behøver jeg altsaa ikke nærmere at opholde mig ved. Forøvrigt slutter jeg mig med Hensyn til det Unskelige i Bestemmelsen i § 4 ganske til den ærede Ordfører.

Brodenhuus-Schack: Jeg ønsker at udtale mig ganske kort om de Endrings-